

Arrest

nr. 171 224 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 november 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 19 november 2012 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 mei 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 11 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 112 136 van 17 oktober 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Via een op 18 april 2014 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 augustus 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. X van 13 juli 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 21 augustus 2014.

1.8. Via een op 23 november 2015 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als zijnde zonder voorwerp wordt verworpen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 28 juni 2016 werd verzoeker aangetroffen bij een politiecontrole en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

Naam/[...]: [D.]

Voornaam/[...]: [T.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 02/09/2014 en 23/03/2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 02/09/2014.

Betrokkene verwijst in zijn regularisatie-aanvraag naar zijn relatie dat betrokkene heeft met Mevrouw [I.J.P.]. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd.

Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)'.
[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 20.11.2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.10.2013. Betrokkene kreeg een verlenging van het bevel om het grondgebied (13 qq van 11.06.2013) te verlaten, geldig tot 07.11.2013.

Betrokkene heeft tevens op 24.04.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21.08.2014. Deze beslissing is op 02.09.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 02.09.2014 betekening van een inreisverbod van twee jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft tevens op 23.11.2015 een 2e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 14.03.2016. Deze beslissing is op 23.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

Betrokkene verwijst in zijn regularisatie-aanvraag naar zijn relatie dat betrokkene heeft met Mevrouw [I.J.P.]. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd.

Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 02/09/2014 en 23/03/2016. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 02/09/2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verwijst in zijn regularisatie-aanvraag naar zijn relatie dat betrokkene heeft met Mevrouw [I.J.P.]. We moeten echter stellen dat de verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf een gezin heeft opgebouwd.

Dit opent echter geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/96, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [W.V.P.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Kortenberg en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis de betrokkene, [D.T.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van dit bevel aangezien hij onder inreisverbod staat en het hem dus verboden is in het Rijk te verblijven.

De Raad dient evenwel aan te geven dat verzoeker de schending inroep van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) – een hogere rechtsnorm waaruit in bepaalde gevallen een positieve verplichting voor verweerder kan worden afgeleid – zodat niet zonder meer blijkt dat hij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk en hij dus op korte termijn kan worden gerepatriëerd. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven niet betwist staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu vast.

2.4.1. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij betoogt dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw en dat verweerder onterecht oordeelde dat zijn gezinsleven niet zou verhinderen dat een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Hij verwijst in dit verband naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat betrekking heeft op een gezinsleven dat werd opgestart tijdens een precair verblijf (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09). Hij licht tevens toe dat hij zijn vriendin leerde kennen op een ogenblik dat zijn asielaanvraag nog in behandeling was en hij dus tot een tijdelijk verblijf in het Rijk was toegelaten. In ondergeschikte orde zet verzoeker uiteen van oordeel te zijn dat een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM niet in concreto werd beoordeeld, terwijl verweerder op de hoogte was van het feit dat hij al jaren met zijn vriendin en haar Spaanse kind samenwoont.

2.4.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.4.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat voorziet in de bescherming van het privé-, gezins- en familieleven, wijst verzoeker erop dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende Angolese vrouw die een Spaans kind heeft en stelt hij dat verweerder naliet een mogelijke schending van voormelde verdragsbepaling in concreto te beoordelen. Zijn betoog mist

evenwel feitelijke grondslag. Uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder wel degelijk in aanmerking heeft genomen dat verzoeker een relatie opstartte met een in België verblijvende vrouw. Verweerder heeft geduid dat het gezinsleven werd opgebouwd tijdens een precair verblijf en dat verzoeker dus geen gerechtigde verwachting kon hebben dat hij op basis van deze relatie tot een verblijf zou worden toegelaten of dat hij beschermd zou zijn tegen een verwijdering. Verweerder heeft hierbij verwezen naar de rechtspraak van het EHRM en heeft toegelicht dat verzoeker zonder visum het Rijk binnenkwam, dat hij de verblijfswetgeving niet respecteert, dat hem meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hem tevens een inreisverbod werd opgelegd. Een in concreto beoordeling van zijn situatie vond dus plaats.

De Raad dient nog te benadrukken dat verweerder door voor te houden dat hij zijn vriendin leerde kennen toen zijn asielaanvraag nog in behandeling was niet aantoonde dat verweerder onterecht stelde dat het gezinsleven tijdens een precair verblijf tot stand kwam. Verweerders stelling – een bewijs wordt immers niet aangebracht – dat hij zijn vriendin leerde kennen tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag laat namelijk niet toe te concluderen dat er toen reeds een gezinsleven was of dat deze relatie toen reeds dusdanig was dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kon vallen. Daarenboven is het hoe dan ook niet incorrect om een verblijf tijdens de behandeling van een asielaanvraag als precair te omschrijven. Een asielzoeker weet immers dat hij in beginsel het land zal moeten verlaten indien zijn asielaanvraag wordt afgewezen en dat het onzeker is dat een verder verblijf op lange termijn mogelijk zal zijn.

Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt voorts ook niet dat verzoeker in zijn land van herkomst of elders geen gezinsleven met zijn Angolese vriendin of haar kind zou kunnen hebben. De Raad kan in dit verband niet voorbijgaan aan het feit dat geen van de gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben en dat ook geenszins blijkt dat er dergelijk hechte banden zijn met België dat een verblijf in een ander land niet mogelijk zou zijn. Verweerder heeft er daarenboven hoe dan ook terecht op gewezen dat verzoeker wist dat hij reeds jaren onwettig in het Rijk verbleef en dus het risico liep dat hij gedwongen uit het Rijk zou worden verwijderd. Verweerders standpunt dat verzoeker niet kon verwachten dat hij een recht op verblijf zou kunnen putten uit een tijdens een precair verblijf opgebouwd gezinsleven is volledig in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het EHRM, dat reeds meermaals aangaf dat een vreemdeling die met miskenning van de verblijfsrechtelijke regels een gezinsleven opbouwt in een bepaald land niet kan verwachten dat hij uit deze “*fait accompli*” situatie enig verblijfsrecht zou kunnen putten of dat hij door verweerder voor voldongen feiten te plaatsen zou kunnen verhinderen hem het bevel om het grondgebied te verlaten te geven (cf. EHRM 25 maart 2013, nr. 38590/10, Biao/ Denemarken; EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.4.2.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door zijn gezinsleven niet in aanmerking te nemen alvorens de bestreden beslissing tot verwijdering te nemen. Uit de motivering zelf van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt afdoende dat verweerder rekening hield met voormeld gezinsleven.

2.4.2.2.4. Daar het niet betwist is dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet opgeschort of opgeheven is en zijn gezinsleven op het eerste zicht geen belemmering vormt om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet kan verzoeker evenmin voorhouden dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.4.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.4.2.2.6. Voorts moet worden aangegeven dat verzoeker in gebreke blijft om toe te lichten waarom hij meent dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten – dat betrekking heeft op het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht – werd geschonden bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij ook niet uiteenzet welke precieze bepaling van de richtlijn 2008/115/EG hij geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn bij gebrek aan de vereiste toelichting en duidelijkheid dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK